

Китоби Дониёл — Шумораи яксаду чор

Ошкор сохтани Қоидаи Пешгӯёна: Дарки Доварии Тафтишотӣ ва Иҷроии Доварӣ дар рӯзҳои охир

Jeff Pippenger

2024-02-29

Мо қоидаи нубувватиро, ки Шери қабилаи Яхудо ҳангоми кори кушодани муҳрҳои шаш ояти охири Дониёл ёздаҳум, дар «замони поён», дар соли 1989, муайян намуд, барқарор карда истодаем, он гоҳ ки Иттиҳоди Шӯравӣ ба воситаи иттиҳоди махфӣ миёни Роналд Рейган ва попи Рум аз миён бардошта шуд. Мо нишон додаем, ки татбиқҳои сегонаи Рум ва сукути Бобил зан ва ҳайвонеро, ки ӯ бар он савор аст ва бар он ҳукм меронад, дар Ваҳйи ҳабадаҳ муайян месозанд.

Тасвири зан ва ҳайвон дар бобҳои ҳабадаҳум ва ҳажадаҳум он доварии тадриҷиро муайян мекунад, ки Худо бар Бобили муосир меоварад, ва он аз қонуни наздики ояндаи якшанбе оғоз ёфта, то он даме идома меёбад, ки Микоил барҳезад ва муҳлати имтиҳони инсонӣ баста шавад. Он фосилаи замони қисми аввали Доварии Иҷроии Худоро нишон медиҳад, ки бо омезиши марҳамати Ё ба анҷом мерасад. Сипас, бо ҳафт балои охирин, дигар ҳеҷ марҳамате бо доварии Ё омехта намешавад. Ин ду марҳила ҳамчунин дар Доварии Тафтишотӣ ист^{طابق} шудаанд, ки 22 октябри соли 1844 оғоз ёфт. Доварии тафтишотӣ бо тафтиш ва доварии мурдагон оғоз ёфт, ва 11 сентябри соли 2001 доварии тафтишотии зиндагон оғоз гардид.

Ҳукми зиндагон низ ба ду давра чудо мешавад: давраи аввал 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо таҳқиқ ва ҳукми онҳое, ки номзаданд аз ҷумлаи яксаду чилу ҳазор бошанд, зеро ҳукм аз ҳонаи Худо оғоз меёбад. Ҳукми таҳқиқии мурдагон танҳо бар онҳое иҷро мешуд, ки номҳояшон дар ягон вақти ҳаёташон дар дафтари ҳаёт сабт гардида буд. Номҳои мурдагон, ки навишта ва ба қайд гирифта шуда буданд, баъдан бо дафтари гуноҳҳо муқоиса карда мешуданд. Агар онҳо гуноҳҳои эътирофнашуда медоштанд, номҳояшон аз дафтари ҳаёт хориҷ карда мешуд. Ҳукми таҳқиқии зиндагон бо ин тавсиф муайян мешавад, ки аз ҳонаи Худо оғоз меёбад, дар ҳоле ки дар ҳукми таҳқиқии мурдагон ҳеҷ гуна тавсифе лозим набуд.

Дар тафтиши доварии зиндагон, Каломи Худо бо эҳтиёт муайян намудааст, ки он доварӣ дар замони муҳригузории яксаду чихилу чор ҳазор аз Ерусалим, ки калисои Худост, оғоз ёфт. Китоби Муқаддас ба ин ҳақиқат шояди дувуми бевосита пешкаш мекунад.

Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз ҳонаи Худо оғоз ёбад; ва агар он аввал аз мо оғоз гардад, пас анҷоми касоне, ки ба Инҷили Худо итоат намекунанд, чӣ хоҳад буд? 1
Петрус 4:17.

Доварии зиндагон аз Ерусалим, ҳонаи Худо, оғоз меёбад, ва вақти муайяне ҳаст, ки он доварӣ оғоз мегардад. Доварии зиндагон дар Ерусалим оғоз меёбад, вақте ки давои котиб

аз миёни Ерусалим мегузарад ва бар мардону заноне аломат мегузорад, ки барои корҳои зиште, ки дар калисо ва низ дар замин ба амал оварда мешаванд, оху нола мекунад.

Синфе ки ба Инчил итоат намекунад, дар боби ҳафтуми Ваҳй дар муқоиса бо яксаду чихилу чаҳор ҳазор шинохта мешавад, ки дар он ҷо Юҳанно онҳоро ҳамчун анбӯҳи бузург муайян мекунад. Анбӯҳи бузург як синфи ҷонҳои зиндари ифода мекунад, ки дар давраи доварии зиндагон муҳокима мешаванд ва қонуни Худоро ба таври комил итоат накардаанд, зеро онҳо дар рӯзи офтоби папа ибодат кардаанд. Ҳангоми қонуни наздикшавандаи якшанбе дар Иёлотии Муттаҳида, онҳое ки аз ҷониби фаришта бо давати котиб дар боби нухуми Ҳизқиёл муҳр зада шудаанд, ки ҳамчунин ҳамон муҳргузории боби ҳафтуми Ваҳй мебошад, ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд. Он гоҳ онҳое ки ҳоло ба Инчил итоат намекунанд, дар назди шанбеи рӯзи ҳафтум ҷавобгар дошта хоҳанд шуд.

«Аммо масеҳиёни наслҳои гузашта рӯзи якшанбе ро риоя мекарданд, ба гумони он ки бо ин кор шанбеи Китоии Муқаддасро нигоҳ медоранд; ва ҳоло низ дар ҳар калисо, аз ҷумла дар миёни пайравони калисои католикии Рум, масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, ки бо вичдони пок бовар доранд, ки якшанбе шанбеи таъйиншудаи илоҳист. Худо самимияти нияти онҳо ва ростқавлии онҳоро дар ҳузури Худ қабул мекунад. Аммо вақте ки риояи якшанбе бо қонун маҷбурӣ гардонда шавад ва чаҳон дар бораи ўҳдадорӣи шанбеи ҳақиқӣ равшан гардад, он гоҳ ҳар кӣ амри Худоро поймол намуда, барои итоат ба дастуре, ки аз Рум болотар ҳеҷ салоҳияте надорад, амал кунад, ба ин васила погариоиро аз Худо болотар иззат хоҳад дод. Ў ба Рум ва ба он қудрате, ки ин муассисаи аз ҷониби Рум муқарраргардидаро ба иҷро водор месозад, эҳтироми ибодатӣ ба ҷо меорад. Ў ба ҳайвон ва ба сурати он сачда мекунад. Ҳамин тавр, вақте ки одамон он муассисаеро рад мекунанд, ки Худо онро аломати қудрати Худ эълон кардааст, ва ба ҷойи он чизеро гиромӣ медоранд, ки Рум онро нишонаи ҳукмронии худ интиҳоб намудааст, онҳо ба ин васила аломати вафодорӣ ба Рум — «тамғаи ҳайвон»-ро — қабул хоҳанд кард. Ва танҳо вақте ки ин масъала ба таври равшан пеши мардум гузошта шавад ва онҳо ба интиҳоби байни аҳкоми Худо ва аҳкоми одамон оварда шаванд, онҳое ки дар вайронкорӣ пофишорӣ мекунанд, «тамғаи ҳайвон»-ро қабул хоҳанд кард.» «Муборизаи Бузург», 449.

Аломати онҳое ки мӯҳр зада шудаанд, Ўст, ки касонеро, ки ба Инчил итоат намекунанд, ба итоат даъват мекунад.

Ва дар он рӯз решаи Ёисой барпо хоҳад шуд, ки чун парчае барои қавмҳо хоҳад истод; халқҳо ба сӯи ў хоҳанд омад, ва оромгоҳи ў пурчалол хоҳад буд. Ва дар он рӯз чунин воқеъ хоҳад шуд, ки Худованд бори дуюм дасти Худро дароз хоҳад кард, то бақияи қавми Худро, ки боқӣ мондаанд, аз Ошур, аз Миср, аз Фатрус, аз Қӯш, аз Элом, аз Шинор, аз Ҳамот ва аз қазираҳои баҳр бозёфт намояд. Ва Ў барои халқҳо парчае хоҳад барафрошт, ва рондашудагони Исроилро ҷамъ хоҳад овард, ва парокандагони Яхудоро аз ҷор канори замин гирд хоҳад овард. Ишаё 11:10–12.

Онҳое ки ҳоло ба Инчил итоат намекунанд, дар ҳоле ки зиндаанд, доварӣ карда мешаванд, аммо доварии онҳо бояд пас аз доварии тафтишотии зиндаи саду чилу чор ҳазор биёяд, зеро онҳо фақат дар вақти бӯҳрони қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасида, бо дидани мардону

заноне ки мӯҳри Худоро доранд, метавонанд огоҳ карда шаванд.

«Кори Рӯхулқудс ин аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутақоид созад. Ҷаҳонро танҳо он гоҳ метавон хушдор дод, ки бинад касоне, ки ба ҳақиқат имон доранд, ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд ва бар пояи усулҳои воло ва муқаддас амал мекунанд, ва ба таври олӣ ва баланд хатти ҷудокунандаро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро нигоҳ медоранд, ва онҳое, ки онҳоро зери пой худ поймол мекунанд, нишон медиҳанд. Қудсияти Рӯҳ тафовути миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро риоя мекунанд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, равшан нишон дода хоҳад шуд, ки тамғаи ҳайвон чист. Он риоя кардани якшанбе аст. Онҳое, ки пас аз шунидани ҳақиқат, ҳамчунон ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои марди гуноҳро бар худ доранд, ӯ ки гумон дошт замонҳо ва шариатро тағйир диҳад». Bible Training School, December 1, 1903.

Хукми иҷроия, ки дар он кори Илёси сеюм ба анҷом мерасад, аз қонуни якшанбеи наздик оғоз меёбад. Он аз ду давраи замони иборат аст; дар давраи аввал доварии Худо бо раҳм барои онҳое омехтаанд, ки ҳоло ба Инчил итоат намекунанд, ва пас аз он ҳафт балои охириин меоянд, ки бе раҳм рехта мешаванд.

«Вақти имтиҳон дигар бисёр давом нахоҳад кард. Акнун Худо дасти боздорандаи Худро аз замин пас мекашад. Муддати дароз ӯ ба мардон ва занон ба воситаи Рӯҳи Муқаддаси Худ сухан мегуфт, аммо онҳо ба ин даъват гӯш надоданд. Акнун ӯ ба қавми Худ, ва ба ҷаҳон, ба воситаи доварии Худ сухан мегӯяд. Замони ин доварии замони раҳмат барои онҳост, ки ҳанӯз фурсате наёфтаанд, то бидонанд ҳақиқат чист. Худованд бо меҳрубонӣ бар онҳо назар хоҳад кард. Дили пур аз раҳмати ӯ ба ҳаяҷон меояд; дасти ӯ ҳанӯз барои наҷот дароз шудааст. Шумораи зиёде ба рамаи амният пазируфта хоҳанд шуд, ки дар ин рӯзҳои охир ҳақиқатро бори аввал хоҳанд шунид.» Review and Herald, November 22, 1906.

Онҳое ки ба Инчил итоат намекунанд, «гӯсфандони дигар» мебошанд, ки Исо ваъда дод онҳоро бихонад, ва онҳо ҳангоме ки ӯ меҳонад, овози ӯро хоҳанд шунид.

Ба гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин оғил нестанд; онҳоро низ бояд биёварам, ва онҳо овози Маро хоҳанд шунид; ва як рама хоҳад буд ва як ҷӯпон. Юҳанно 10:16.

«Овозе», ки онҳо мешунаванд, «овози» дуҷуми боби ҳаҷдаҳуми Ваҳй аст, ки бо садои баланд ҳангоми қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасида нидо мекунад, вақте ки доварии фоҳишаи бузург дучанд мегардад, зеро вай ҷоми имтиҳонии гуноҳи худро пур кардааст.

«Паёмбар мегӯяд: “Ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, ва қудрати азим дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр бо тавоноӣ нидо карда, мегуфт: Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо гардид” (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паём аст, ки аз ҷониби фариштаи дуюм дода шуда буд. Бобил сукут кардааст, “зеро ки ӯ ҳамаи халқҳоро аз шароби хашми зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти дурӯғини ӯ. ӯ ба ҷаҳон ба ҷойи рӯзи шанбеи аҳди чорум шанбеи дурӯғин додааст, ва он дурӯғеро, ки шайтон нахуст ба Ҳавво дар Адам гуфта

буд, такрор кардааст, — ҷовидонагии табиини ҷон. Бисёр иштибоҳоти ҳамгунро ӯ дур ва фарох паҳн кардааст, “ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот меомӯзонад” (Матто 15:9).»

«Чун Исо хизмати умумии Худро оғоз намуд, Ӯ Ҳайкалро аз беҳурмати куфромези он пок кард. Дар миёни охири амалҳои хизмати Ӯ поксозии дуҷуми Ҳайкал буд. Ҳамин тавр, дар кори охири барои оғозии ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Паёми фариштаи дуҷум ин аст: “Бобил суқут кард, суқут кард, он шаҳри бузург, зеро ки ҳамаи халқҳо аз шароби хашми зинои худ нӯшонид” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баланди паёми фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки меғӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва ба балоҳои вай гирифта нагардед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Ҳангоми қонуни наздикояндаи якшанбегӣ дар Иёлотҳои Муттаҳида, довариҳои иҷроии тадриҷӣ бар Бобили муосир оғоз меёбад, ва давраи охири довариҳои зиндагон, ҳангоме ки ин ду доварӣ бар ҳам мепӯшанд, шуруфи мегардад. Паёмбари сеюм, ки роҳи Паёмбари Аҳдро барои қор омода месозад, қори он замонро дар давраи довариҳои зиндагон, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфтааст ва он гоҳ ба поён мерасад, ки охири нафар аз миёни онҳое ки ҳоло ба Инчил итоат намекунанд, овози дуҷуми Ваҳй боби ҳаҷдаҳо бишнавад ва аз Бобил берун ояд, намоёндагӣ мекунад. Ин қор поксозӣ ва поккунии маъбади яқсаду чилу ҷаҳор ҳазорро дар оғози хизмати паёмбаре, ки роҳро омода мекунад, муайян менамояд, ва сипас поккунии ва поксозии маъбади издиҳомии бузургро дар анҷоми хизмати паёмбаре, ки роҳи Паёмбари Аҳдро омода месозад.

Ҳангоми ба зудӣ фаро расидани қонуни рӯзи якшанбе, зуҳури қудрати Худо, ки дар Панतिकост ба амал омада буд, такрор мешавад.

«Ҳеҷ яке аз мо ҳаргиз мӯҳри Худро қабул нахоҳад кард, то даме ки дар ҳислати мо як доғ ё як олоише вуҷуд дошта бошад. Ба зиммаи мо вогузошта шудааст, ки нуқсонҳои ҳислатҳои худро ислоҳ намоем ва маъбади ҷони худро аз ҳар гуна нопокӣ пок созем. Он гоҳ борони охири бар мо хоҳад борид, чунон ки борони аввал бар шогирдон дар Рӯзи Панतिकост борид....»

«Эй бародарон, шумо дар қори бузурги тайёри чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон муттаҳид мешаванд, қолаби дунявиро қабул мекунанд ва худро барои нишони ҳайвон омода месозанд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар ҳузури Худо фурӯтан месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок мегардонанд, инҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва худро барои мӯҳри Худо бар пешони ҳоҷашон омода месозанд. Вақте ки фармон содир гардад ва тамға зада шавад, ҳислати онҳо барои абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд.» Testimonies, volume 5, 214, 216.

Дар ин ҷост, ки мумкин аст ба ихтилофи ба назар намоёне дар Қаломи нубувват пеш оянд, ҳарчанд чунин қардан зарур нест. Дар Панतिकост, дар айёми шогирдон, паёме, ки қувват баҳшида шуда буд, ба назди халқҳо бурда нашуд, яъне назди онҳое ки дар қонуни якшанбегӣ наздикшаванда ба Инчил итоат намекунанд. Паёме, ки дар Панतिकост қувват баҳшида шуда

буд, ба Исроили қадим бурда шуд, ки онҳо ҳанӯз барои сеюним соли дигар дар замони ниҳони имтиҳони худ қарор доштанд.

Ҳафтод ҳафта бар қавми ту ва бар шаҳри муқаддаси ту муайян гардидааст, то ки ҷинойт ба анҷом расад, ва гуноҳон хотима ёбанд, ва барои маъсият қафорат ба амал ояд, ва адолати абадӣ оварда шавад, ва рӯё ва нубувват мӯҳр карда шаванд, ва Қуддуси Қуддусон тадҳин гардад. Дониёл 9:24.

Паёме, ки дар Панतिकост қувват ёфт, то соли 34, то вақте ки Истефанус сангсор карда шуд, ба назди онҳое, ки ба Инчил итоат накарданд, бурда намешуд. Хоҳар Уайт бисёр вақт ин ҳақиқатро таъкид мекунад.

«Пас фаришта гуфт: “Вай аҳдро бо бисёр касон барои як ҳафта [ҳафт сол] устувор хоҳад гардонд”». Дар давоми ҳафт сол баъд аз он ки Начотдиханда хизмати Худро оғоз намуд, Инчил бояд махсусан ба яҳудиён мавъиза карда мешуд; сеюним сол аз ҷониби ҳуди Масех; ва баъд аз он аз ҷониби ҳаввориён. «Ва дар миёнаи ҳафта Ё қурбонӣ ва ҳадияро барҳам хоҳад дод». Дониёл 9:27. Дар баҳори соли 31 милодӣ, Масех — қурбонии ҳақиқӣ — бар Ҷалҷото қурбон карда шуд. Он гоҳ пардаи маъбад аз боло то поён ба ду пора дарида шуд, ки ин нишон меод, ки муқаддасият ва аҳамияти хизмати қурбонӣ аз байн рафтааст. Вақт расида буд, ки қурбонӣ ва ҳадияи заминӣ қатъ гардад.

«Як ҳафта — ҳафт сол — дар соли 34 баъд аз милод ба анҷом расид. Он гоҳ, бо сангсор кардани Истефанус, яҳудиён ниҳоят рад кардани худ аз Инчилро муҳр карданд; шогирдоне, ки бар асари таъкибот пароканда шуда буданд, «ба ҳар ҷо рафта, каломро мавъиза мекарданд» (Аъмол 8:4); ва каме пас аз он, Шоул, таъкибкунанда, имон овард ва Павлус, расули халқҳо, гардид.» «Орзуи асрҳо», 233.

Паёме ки дар Панतिकост, панҷоҳ рӯз баъд аз эҳёи Масех, бо қудрат тақвият ёфт, ба қонуни якшанбе мувофиқат мекунад, ки дар он Инчил рамаи дигари Масехро аз Бобил фаро меҳонад; аммо то сеюним сол пас аз салиб набуд, ки яҳудиён «ради худро нисбат ба Инчил муҳр карданд», ва он гоҳ паём ба ғайрияҳудиён расид, ки ҳамон касоне буданд, ки то он вақт ба Инчил итоат накарда буданд. Ин зиддияти ба назар намоён бо ин ҳам бештар мегардад, ки мегӯянд дар соли 34-и милодӣ яҳудиён ради худро нисбат ба Инчил муҳр карданд, зеро хоҳар Уайт баръакс мегӯяд.

«Азбаски тамоми низоми маросимӣ рамзомези Масех буд, он чудо аз Ё ҳеҷ арзише надошт. Ҳангоме ки яҳудиён радкунии Масехро бо ба марг супурдани Ё муҳр карданд, онҳо ҳар он чиро, ки ба маъбад ва хизматҳои он маъно мебахшид, рад намуданд. Қудсияти он аз он дур шуда буд. Он ба нобудӣ маҳкум гардида буд. Аз он рӯз қурбонӣҳои тақдимшаванда ва хизмати вобаста ба онҳо бемаъно шуданд. Мисли қурбонии Қобил, онҳо имон ба Начотдихандаро ифода намекарданд. Яҳудиён, бо ба марг расондани Масех, дар асл маъбади худро вайрон карданд. Вақте ки Масех маслӯб шуд, пардаи дарунии маъбад аз боло то поён ба ду пора шикофта гардид, ки ин нишон меод, ки қурбонии бузурги ниҳой анҷом ёфтааст ва низоми қурбонӣҳои тақдимшаванда абадан ба поён расидааст». «Орзуи асрҳо», 165.

Оё яхудиён рад кардани Инчилро бо сангсор кардани Истефанус муҳр заданд ё бо салиби Масеҳ? Ин зиддияти ба назар намоён бо зиддияти дигари ба назар намоён вобаста аст, ки зухури қудрати Худоро дар Панतिकост бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда айнӣ медихад.

Мо ният дорем, ки ин зиддияти ба назар намоёнро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ ва ҳал намоем, аммо меҳом ба ёд оварем, ки мақсади ин баррасии махсус бар он воқеият асос ёфтааст, ки анбиё муайян кардаанд: қавми Лаодикияи Худо дар рӯзҳои охир довариро намефаҳманд. Мо вақт чудо кардем, то давраҳо ва мақсадҳои гуногуни довариро бозбинӣ намоем, то равшан гардад, ки чӣ гуна доварӣҳои тафтишотӣ ва иҷроӣ ҳар ду дар қонуни якшанбеи наздикшаванда ба ҳам мерасанд. Барои он ки ваҳӣи вобаста ба зиддиятҳои ба назар намоёне, ки ҳоло матраҳ сохтем, дида шавад, лозим буд, ки ин унсурҳо аз назар гузаронда шаванд.

Мо ин тадқиқро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Католиқони румӣ эътироф мекунанд, ки тағйир додани рӯзи шанбе аз ҷониби калисои онҳо анҷом ёфтааст, ва ҳамин тағйирро онҳо ҳамчун далели ҳокимияти олии калисо пеш меоранд. Онҳо изҳор мекунанд, ки протестантҳо, бо риоя кардани рӯзи аввали ҳафта ҳамчун шанбе, қудрати вайро барои қонунгузорӣ дар умури илоҳӣ эътироф мекунанд. Калисои Рум аз даъвои маъсумияти худ даст накашидааст; ва ҳангоме ки ҷаҳон ва калисоҳои протестантӣ шанбеи тақаллубиро, ки вай офаридааст, мепазиранд, дар ҳоле ки Шанбеи Яхуvaro рад мекунанд, онҳо дар амал ин даъвои эътироф менамоянд. Онҳо метавонанд барои ин тағйир ба нуфуз истинод кунанд, аммо ботил будани истидлоли онҳо ба осонӣ ошкор мегардад. Папапараст ба қадри кофӣ зирак аст, ки бубинад протестантҳо худро фиреб медиҳанд ва бо ихтиёри худ чашмонашонро бар далелҳои ин масъала мебандад. Чун муассисаи якшанбе мақбултар мегардад, ӯ шодӣ мекунад ва мутмаин аст, ки оқибат он тамоми ҷаҳони протестантиро зерӣ парчами Рум хоҳад овард.»

«Иваз шудани рӯзи шанбе нишона ё муҳри ҳокимияти калисои Рум аст. Онҳое ки, даъвои амри чорумро дарк намуда, ба ҷойи шанбеи ҳақиқӣ шанбеи козибро риоя карданро интиҳоб мекунанд, ба ҳамин васила ба ҳамон қудрате эҳтиром мегузоранд, ки танҳо ба василаи он чунин амр дода шудааст. Муҳри ҳайвон шанбеи папавӣ аст, ки ҷаҳон онро ба ҷойи рӯзе ки Худо муқаррар кардааст, пазируфтааст.

«Лекин вақти гирифтани нишони ҳайвон, чунон ки дар нобувват муайян шудааст, ҳанӯз нарасидааст. Замони имтиҳон ҳанӯз наомадааст. Дар ҳар калисо масеҳиёни ҳақиқӣ ҳастанд, аз ҷумла дар иттиҳоди католиқии румӣ низ. Ҳеҷ кас маҳкум намешавад, то он даме ки нурро дарёфта бошад ва ўҳдадорӣ аҳкоми чорумро дида бошад. Аммо ҳангоме ки фармон содир гардад, ки шанбеи сохтаро ҷорӣ месозад, ва ҳангоме ки нидои баланди ғариштаи сеюм одамонро аз парастии ҳайвон ва сурати вай огоҳ созад, хатти ҷудокунанда миёни ботил ва ҳақ ба равшанӣ кашида хоҳад шуд. Он гоҳ касоне ки ҳамоно дар таҷовуз ба шариат идома медиҳанд, нишони ҳайвонро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ хоҳанд гирифт.

«Мо бо қадамҳои тез ба ин давра наздик мешавем. Ҳангоме ки калисоҳои протестантии бо қудрати дунявӣ муттаҳид шаванд, то дини ботилро дастгирӣ намоёнд, ки барои муқобилат бо он аҷдодони онҳо саҳттарин таъкиботро таҳаммул карда буданд, он гоҳ шанбеи папавӣ бо ҳокимияти муттаҳидаи калисо ва давлат ҷорӣ карда хоҳад шуд. Як иртидои милли ба вуҷуд хоҳад омад, ки анҷоми он танҳо ҳароби милли хоҳад буд».

Bible Training School, February 2, 1913.